

skal blive benyttet, at jeg ogsaa sætter Priis paa, at den ikke bliver gjort afhængig af saadanne nærmere Forrifter, som ville virke afskrækkende paa Amsraadene med Hensyn til Bemyndigelsens Afbenyttelse. — Med Hensyn til de Bemærkninger, som i Anledning af Vædringsforslaget under Nr. 32, faldt fra den ærede Taler (Hasle) om en Contingentindkomstffatts Brugbarhed til derefter at paaligne Communerne Bidrag skal jeg kun udtale, at det forekommer mig ganske klart, at Principet for Contingentstyremet egentlig ikke nødvendigt medfører, at den fulde Skatteindtægt kommer frem i Communen, naar kun det rette Forhold mellem Skatteyderne iagttages, og, dersom man nu derhos gennem en Bestemmelse som denne under Nr. 32 til § 49 foreslaaede ligesom sætter en Præmie paa, at Summen af Skatteindtægten bliver lav i Communerne, kan man neppe tvivle om, at Communerne ved Gjennemførelsen af Contingentindkomstffatten ville lægge an paa at faae en saa lille Sum af samlet Skatteindtægt som muligt. Jeg troer derfor at turde fastholde den Paaastand, at ikke enhver Statsindkomstffat ubetinget vil afgive et brugbart Grundlag for Fordelingen af Amsrepartitionsfundsbidragene over Communerne, og at man gjør rettest i at vente for at see, hvilken Form Statsindkomstffatten faaer, førend man vedtager en saadan Bestemmelse som den, der er foreslaaet i det paagjældende Vædringsforslag til § 49.

Udsig: Dersom jeg ikke iforgaars misforstod den høitærede Indenrigsminister, var han i Principet enig i det Vædringsforslag, som jeg under Nr. 27 har tilladt mig at stille til § 46, idet han erkendte, at der ikke ved Lovforslaget, som det nu foreligger, er lagt tilstrækkelige Vangsmidler i Regjeringens Haand mod en gjenstridig Communalbestyrelse. Dersom nu det høie Thing ved at stemme for dette Vædringsforslag ogsaa skulde ville tiltræde Principet i samme, saa vil der selvfølgelig ikke kunne være Noget til Hinder for, at det inden tredie Behandling kan komme under nærmere Overveelse, om det maaskee skulde være hensigtsmæssigt at foretage nogle Forandringer i Vædringsforslagets Redaction, eller

om noget enkelt Punkt i samme skulde kunne nærmere bestemmes. Naar den høitærede Minister forøvrigt udtalte, at han maatte ansee det for ønskeligt, at de Vangsmidler, som omhandles i Vædringsforslaget, bleve nærmere præciserede, maa jeg dertil bemærke, at jeg troer, at det dels ikke kan ansees for nødvendigt, og at det dels vil være forbundet med særdeles store Vanskeligheder. Jeg mener, at det ikke vil være nødvendigt, thi det har jo ikke hidtil været nærmere præciseret, hvilke Vangsmidler der kunne anvendes, idet der ikke nu have nogen Lov, hvori det er foreskrevet, eller hvori man kan læse sig til, hvad det er for Vangsmidler, som Regjeringen kan anvende for at fremtvinge Opsyldelsen af en Communes Pligter, og dog har det, at der hidtil har manglet saadanne Bestemmelser, ikke medført nogen Vanskelighed, og det vil derfor formeentlig heller ikke i Fremtiden medføre Vanskeligheder, at der ikke have saadanne nærmere Bestemmelser. Skulde man imidlertid ville gjøre et Forsøg paa nærmere at præcisere disse Bestemmelser og ville fremkomme med Forslag i saa Henseende, saa maa man gaae ind paa alle de forskjellige Forhold, som kunne fremkomme, og man maa undersøge, hvad ethvert af disse Forhold maatte kræve. Men, selv om man nu ogsaa kunde komme med de fornødne Forslag i saa Henseende, saa vilde det derefter blive et andet Spørgsmaal, om man kunde faae dem vedtagne og faae alle de Indvendinger, som maatte reise sig mod Enkeltigheder deri, fjernede; herom forekommer det mig, at der — idetmidste paa det Standpunkt, hvorpaa Sagen nu befinder sig, — ikke let kan være Tale. — Den høitærede Indenrigsminister var ogsaa enig med mig i, at man, naar der blev Spørgsmaal om, hvilke Vangsmidler der kunde være Tale om at anvende, maatte kunne komme til det yderste Vangsmiddel, at Regjeringen selv tog Sagen i sin Haand og anvendte de Midler, som stode til dens Raadighed for at faae udført, hvad der skulde udføres, altsaa paa dette Punkt fratog vedkommende Communalbestyrelse den Administration, som den havde viist ikke at ville udøve paa en saadan Maade, som Staten kunde og maatte kræve. Men naar det først anerkendes, at man har dette